

Megváltás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 4:23-26; 1Korinthus 4:5;
Filippi 2:9-11; 2Péter 3:10; Jelenések 20:1-3, 7-15

„És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemekről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21:4).

Az emberekben gyakran felvetődik a kérdés: hogyan és miért keletkezett a gonoszság? A válaszban központi szerepe van a szabadságnak. Az igazi szabadság, az igazi *erkölcsi* szabadság kockázattal jár, mert aki valóban szabad, annak kell, hogy lehetősége legyen a rossz megtételére is.

Ez így érthető, de akkor jön a következő kérdés: Miért nem törölte el Isten egyszerűen azokat, akik rosszat tettek? Miért nem mentette meg a többi teremtményt – bennünket – a lázadás következményeitől?

A válasz már a nagy küzdelem témájának a sűrűjébe visz. Amint a héten is látni fogjuk, az Úr kormányzata „nyitott”. Még ha sok mindent nem egészen értünk is vele és az eljárásaival kapcsolatban, de majd úgy fogja megoldani a nagy küzdelmet, hogy azzal örökre választ ad minden kérdésre az önmegtartóztatását, jóságát, igazságosságát, szeretetét és törvényét illetően.

Valójában ezer évünk lesz rá, hogy feletet kapjunk, legalábbis azoknak a sorára vonatkozóan, akik elvesztek, ugyanis a többi válaszra ott lesz az egész örökkévalóság. A második advent után a megváltottak ezer esztendeig Krisztussal élnek és uralkodnak. És még ennél is fantasztikusabban hangzik, hogy aktív szerepük lesz az ítéletben. Nézzük tehát meg a nagy küzdelem hosszú drámájának utolsó lépéseit!

SÁTÁN MEGKÖTÖZÉSE

Mit vázol fel Jel 20:1-3 verse? Minek a reményét kínálja ez a gondolat?

A Bibliában többféleképpen is előfordul a megkötözés vagy a megkötözöttség. A legegyszerűbb esetben a foglyokra vonatkozik. Isten sokakat kiszabadított azok közül, akiket Sátán megkötözött. De a megkötés jelenti azt az erőt is, amit Isten ad az egyháznak a gonoszság felett, és az ítéletet szimbolizálja.

Az elfogott, veszélyes bűnözőt meg kell kötni. Ám a megkötözött bibliai szereplők többsége nem nevezhető bűnözőnek. Keresztelő Jánost láncra verték, mert elítélte a király erkölcsileg helytelen tetteit (Mt 14:3-4). Jézust megkötözték a Gecsemáné-kertben (Jn 18:12), kihallgatásakor (24. vers), majd pedig halála után (Jn 19:40). Pált (ApCsel 21:33) és Pétert (ApCsel 12:6) szintén megkötözték.

Jézus sokszor állt meg szemtől szemben olyanokkal, akiket Sátán megkötözött. Például az ördögös, akinek csuklóján és bokáján ott voltak a leszagatott láncok maradványai (Mk 5:3-4). Senki nem tudta megfékezni, mielőtt az Úr kiszabadította a démonok fogságából. Jézus találkozott egy asszonnyal is, akinek a háta egészen meggörcsült, őt is szabaddá tette (Lk 13:11-12, 16). Lázárt is kiszabadította a sírból és a halotti lepelből (Jn 11:43-44). Azután ott volt a láncra vert Barabbás, akit azért engedtek el, hogy ne őt, hanem Jézust feszítsék keresztre (Mk 15:7-15). Mindezekben az esetekben látjuk: Sátán vagy a szenvedésekkel akar megkötözöttségben tartani embereket, vagy ártatlanoakat kötöztet meg, hogy a gonoszság tovább terjedhessen. Jézus azonban letöri a halál béklyóit, hogy a Sátán által reménytelen fogságba vetett világnak szabadulást, szabadságot hozzon. Végül majd Sátán lesz megkötözve és a külső sötétségre kivetve (Jel 20:1-3).

Jézus küldetésének, a Sátán által megkötözöttek kiszabadításának részét képezi az is, hogy erőt ad követőinek. Biztosított, hogy meg lehet kötni Sátánt („az erős ember”) és a házat ki lehet rabolni (Mt 12:26-29, ÚRK). Másként szólva Sátánnak nincs ereje Krisztussal és a követőivel szemben, mivel Krisztus kiszabadította népét Sátán köteleiből.

Pál megállapította: „az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve” (2Tim 2:9). Jézus ehhez az eszközhöz folyamodva hallgattatta el Sátánt (Mt 4:4, 7, 10). Mi is igényt tarthatunk ugyanerre az erőre, hogy ellenálljunk a gonosznak.

Milyen ígéretekre hivatkozhatunk, amelyek minden láncot szét törhetnek, amivel a gonosz meg akar kötni?

„MIÉRTEK”

Mózes első könyvének nyitó versei úgy írják le a földet, mint ami „kietlen és puszta” volt (1Móz 1:2). Jeremiásnál ismét előkerül ez a kifejezés, amikor a hét utolsó csapás és a második advent utáni időben mutatja be a földet a próféta: „minden városa összeomlott az Úr előtt” (Jer 4:26). A leírás szerint nincs egy ember sem (25. vers). János szavai alapján Sátán már senkit nem téveszthet meg (Jel 20:3).

A második advent drámai és egyetemes következményei adnak magyarázatot arra, hogy *A jelenések könyve* leírása szerint mi történik itt. Először is, Jézus megígéri, hogy a követőit elviszi arra a helyre, amit előkészíteni ment el a földről (Jn 14:1-3). Pál kiegészíti a történetet azzal a részlettel, hogy Jézus követőinek csoportjába beletartoznak az élők, de azok is, akiket Jézus a sírból mentett ki (1Thessz 4:16-17). János még egy újabb részletet megemlít: a második adventkor, az első feltámadás után a többi halott a sírjában marad egészen az ezer év végéig (Jel 20:5).

Milyen jelenetet tár elénk Jel 20:4 verse?

„...adaték nekik ítéllettétel” – hogyan ítélnének anélkül, hogy több információt kapnának annál, mint amennyivel most rendelkeznek? A gonoszok végső pusztulása előtt a megváltottnak alkalmuk lesz választ kapni sok „Miért?” kérdésre. Még ennél is érdekesebb, hogy nekik is szerepük lesz az elveszettek feletti ítélethozatalban. „Krisztussal együtt ítélnének a gonoszokon. Összevetik tetteiket a törvénykönyvvel, a Bibliával, és mindenkinek az ügyét cselekedetei szerint döntenek el. Majd kiszabják a gonoszok büntetését cselekedeteik szerint; és ez az ítélet bekerül a nevük mellé a halál könyvébe” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 562-563. o.). A feljegyzések megtekintésének ideje alatt látni fogjuk, hogy Isten halk hangja számtalan alkalommal, kedvesen, a szeretet szavaival kérlete azokat is, akik végül nem fogadták el a megváltást. Isten türelmesen, kitértően kereste őket, de szavát újból és újból elnyomták azoknak a dolgoknak a csörgései, amelyekkel e világ kérkedik és kívánatosnak mutatkozik be. Az Úr csendben várt, vágyott arra, hogy elismerjék: végtelen árat fizetett az életükért, ők mégis a halált választották. Vajon van az életünkben olyasmi, ami gátolja, hogy meghalljuk a hangját? Még most is türelmesen vár ránk! Válasszuk az életet!

Milyen ígéretet találunk 1Kor 4:5 versében a második adventtel kapcsolatban? Hogyan tudunk erre az ígéretre támaszkodni, amikor annyi kérdés marad most válasz nélkül?

A VÉGSŐ ÍTÉLET

A bibliai időkben általában két helyen tartottak ítéletet: a városkapuban és a király trónusa előtt. A városkapuban a vének döntöttek minden kisebb ügyben, a nagyobb kérdésekben viszont a király hozott ítéletet. Ő mondta ki a végső szót, biztosítva az igazságot. Hasonlóképpen a Biblia úgy mutatja be Istent, mint aki királyként a világegyetem trónján ül, Ő garantálja, hogy végül mindenkinek igazságot szolgáltatnak (Jel 20:11-15).

Hogyan értsük Jel 20:7-15 szakaszának nagy horderejű eseményeit?

A jelenések könyve 20. fejezete az ezer éves időszakról szól, tehát erre az ítéletre ezen az időkereten belül kerül majd sor. Ez nem ugyanaz a jelenet, mint amiről a 4. versben olvashatunk, mert ott sok trónt látunk, míg a 11. versben csak egyet. Az esemény nem az ezer éves időszak kezdetén, hanem a végén következik be, a második feltámadás után (5. vers), miután Sátán ráveszi a megváltásból kimaradtak seregeit, hogy vegyék körül a Szent Várost (7-9. versek). Isten hatalmas, fehér trónja akkor a város felett lesz. Minden ember ott lesz, aki valaha élt a földön: egyesek a városon belül, mások kívül. Jézus erről az időről mondta, hogy lesznek, akik megkérdezik Istentől, miért nem jutottak be Isten országába (Mt 7:22-23). Pál is említette ezt, amikor leírta, hogy egy nap majd minden térd meghajol Jézus előtt, „*mennyeieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére*” (Fil 2:9-11).

Az ítéletnek nem az a célja, hogy olyasmit mutasson meg Istennek, amit még nem tudna, hiszen Ő eleve ismer mindent. Az egésznek az a szerepe, hogy mindenki pontosan megtudja, miért ilyen ítéleteket hozott Isten. Minden ember, minden angyal ki fogja majd mondani: „*Igazságos vagy, Uram, aki vagy, és aki voltál, te Szent, hogy így ítéljél*” (Jel 16:5). A megváltottak és a kárhozatra jutottak, emberek és angyalok egyaránt meglátják Isten igazságosságát és igazságát.

Az lesz a dráma utolsó eseménye, amikor „*A pokol... és a halál*”, meg akik nincsenek benne „*az élet könyvében*”, „*vettetének a tűznek tavába*” (Jel 20:14-15). Jézusnál vannak „*a pokolnak és a halálnak kulcsai*” (Jel 1:18), amelyekre már nem lesz többé szükség. A kárhozatra jutókra nem örök kínok várnak, mint ahogyan azt olyan széles körben tanítják, hanem egyszer és mindenkorra vége lesz az életüknek. Nem léteznek többé, ez az örök élet ellentéte.

ÚJ ÉG ÉS ÚJ FÖLD

A bűn és a lázadás egyaránt hivatlan betolakodó, nem szerepeltek Isten tervében. Hallatlan nagy pusztítást okoztak, de amikor már a romlás kiváltó oka megszűnik, eljön az ideje annak, hogy Isten mindent visszaállítson a maga tökéletességében. Amíg ez meg nem történik, addig a nagy küzdelem nem zárul le végleg.

Mi emelkedik ki János leírásából Jel 21:1-2, 9-10 és 22:1-3 szakaszaiban? Mit jelent mindez?

Amikor János bemutatja az új eget és új földet, megismétli Péter szavait: „*az eget ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak*” (2Pt 3:10). Mindannyian jól tudjuk, hogy a földnek nem csak apró kozmetikázásra van szüksége. Minden teljesen elpusztul, hogy teret engedjen egy egészen új életformának.

János azt is megjegyzi, hogy nem lesz többé tenger (Jel 21:1). *A jelenések könyvét* Pátmosz börtönszigetéről írta, ahonnan a tenger miatt nem menekülhetett el. Ma, még egy modern hajóval is több órába telne, mire elérnénk azt a szigetet, ahol János írt. Az újjáteremtett földön nem lesz többé semmiféle akadály, ami gátolná a megváltottak szabad mozgását vagy a szereteteikkel való találkozását.

A leírás alapján az Új Jeruzsálem különlegesen látványosnak ígérkezik. János a bibliai idők városaihoz illő kifejezésekkel mutatta be, hiszen ő csak ezeket ismerhette. Csakhogy az I. századbéli, római építészetből kiinduló művészi elképzelések inkább ártnak, mert ennek a városnak „*építője és alkotója az Isten*” (Zsid 11:10).

Emberi ésszel szinte fel sem foghatjuk, milyen lesz majd Isten városa! Milyen öröm engedni, hogy a képzeletünk szabadon szárnyaljon, miközben megpróbáljuk magunk elé idézni, mit is tartogat számunkra Isten! A város óriási méretei is azt sejtetik, hogy nem kell a hely szűke miatt aggódni, mindenki elfér!

Nézzünk szét a természet világában, csodálkozzunk rá a sok szépségre! Mit hirdet mindez Isten jelleméről már most is, amikor a bűn rontása szintén látható? Amit most látunk, hogyan készíthet arra, hogy bizalommal és reménységgel várjuk azt, amit még nem láthatunk?

NEM LESZ TÖBB KÖNNY

Mit jelentenek a könnyek Jel 21:3-5 verseiben?

Mindannyian tudjuk, hogy mit jelent sírni, és ismerős érzés az is, amikor valaki másnak a könnyeit töröljük le; amikor egy édesanya szeretettel vigasztalja a gyermekét, egy barát vigasztalja a társát, szülők erősítik egymást valamilyen fájdalom vagy tragédia idején. Általában az ember nem szokta sokaknak engedni, hogy az arcát megérintsék. Amikor tehát Isten letörli a könnyeinket, ez azt sejteti, hogy meghitt a kapcsolat az Alkotó és köztünk.

Nehéz elképzelni, milyen lesz a világ halál, fájdalom vagy sírás nélkül. A bűneset óta az emberiség számára a fájdalom, a szenvedés, a könnyek és a halál a norma (1Móz 3:16-19). Viszont azóta Isten mindig is azzal erősítette az embert, hogy nem csak a kudarcra és veszteségre számíthatnak az élettől. Az úton mindig kis jelzéseket adott, hogy egy nap majd megvált és jelenlétével megáld.

Isten ezt elsősorban a Megváltó ígéretével tette (1Móz 3:15), majd pedig jelenlétéről biztosította népét a szent sátorban (2Móz 25:8). Ezek után az Ige testté lett, és az emberekkel lakozott (Jn 1:14), végül pedig Isten a világegyetem tróntermét hozza majd közénk (Jel 21:3).

Számos bibliaiszöveg összefoglalja a szövetség megerősítését ilyen szavakkal: „Istenük lesztek” (1Móz 17:8, ÚRK), „ti pedig az én népem lesztek” (3Móz 26:12), „hogy közöttük lakozhassam” (2Móz 29:46). Egy újszövetségi példa: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük lesztek, és ők az én népem lesznek” (2Kor 6:16, RÚF).

Jézus először azért jött el, hogy közömbösítse a megtört szövetség hatásait. Jeremiás így írt erről: „Miért hialtozol a te sebed miatt? veszedelmes a te sérülésed? a te bűnöd sokaságáért és vétkeidnek eláradásáért cselekedtem ezeket veled” (Jer 30:15). Jézusnak köszönhetően ez azonban már csak történelem. Lényegében Jel 21:3 versében találjuk a Biblia csúcspontját. A következő vers talán a kárhozatra jutók végső megsemmisülése miatt kicsorduló könnyeinkről szól, ám azokat Isten letörli, és a fájdalom meg a szenvedés örökre elmúlik.

E versekből kiderül, hogy amint a mennybe kerülünk, majd meghitt kapcsolatban leszünk Istennel. Persze erre nem kell addig várnunk! Hogyan tudunk már most is szoros közelséget élvezni az Úrral?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Gondoljunk a millenniumra és arra, amit tudhatunk róla! Igaz, sok mindent nem hallottunk még, de amit ismerünk, abból néhány dologot leszűrhetünk. Először is, a millennium a kárhozatra jutók végső pusztulása *előtt* lesz. Másodszor pedig a megváltottak ekkor igen sok kérdésükre választ kapnak, sőt, ők maguk is részt vesznek az ítéletben, ítéletet hoznak! „*Nem tudjátok-é, hogy a szentek a világot ítélik meg*” (1Kor 6:2)? „*Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni*” (3. vers)? Arról is olvastunk a héten, hogy „*adaték nékik [a szenteknek] ítéléttétel*” (Jel 20:4). E két pont együttesen egy fontos igazságra mutat: a kárhozatra jutók nem kerülnek a végítélet elé egészen addig, amíg be nem fejeződik a millennium, amíg a megváltottak meg nem értik, hogy miért vesznek el a gonoszok. Ők maguk is részt vesznek az ítélethozatalban. Gondolkozzunk el azon, hogy mit árul el mindez Isten jelleméről és nyílt kormányzatáról! Mielőtt egyetlen ember is elszenvedné a kárhozatra jutók végső sorsát, Isten népének alkalma lesz különös alaposással meggyőződni Isten végítéletének igazságosságáról. Az biztos, hogy fájdalmas lesz, de a végén mindenki így kiált majd: „*Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid*” (Jel 16:7).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A nagy küzdelem valóságának gondolata hogyan segít megérteni, hogy miért van most annyi szenvedés és halál, még ha maradnak is megválaszolatlan kérdéseink?
2. Mit felelnénk, ha valaki megkérdezné, hogyan kerülhet szorosabb, bensőségebb kapcsolatba Istennel?
3. Gondolkozzunk még azon, hogyan lehet felkészülni a mennyre! Mit jelent ez? Hogyan érthetjük meg ezt a gondolatot az evangélium fényében?
4. Milyen kérdésekre szeretnél választ kapni? Amíg a feleletre várni kell, hogyan tudsz megtanulni bizni Isten jóságában és igazságosságában a sok tragédia között is?

A MENNYBEN

„Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban” (Ézs 32:18).

„A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja keresztalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán...

Fájdalom nem férközhet a menny légkörébe. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet, sem gyászszalag...

»Éjszaka nem lesz« Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége... A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A Szent Várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fényel önti el. A megváltottak az örök nappal nélküli világosságában fognak járni...

Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval... A megváltottak kölcsönösen ismerni fogják egymást. A szeretet és a rokonszenv, amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb és legigazabb kifejezésre jut. A bűntelen kapcsolat a szent lényekkel, a harmonikus együttlét a szent angyalokkal és minden korszak hűségeseivel... mind hozzájárul a megváltottak boldogságához.

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Ott nem lesz Isten elfelejtésére kísértő kegyetlen, ámító ellenség. Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elmentket fárasztani és erőnket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihatók...

Az évek, az örökkévalóság éve folyamán még káprázatosabb... dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 574-577. o.).